

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **BYTOKOMPLET, s.r.o.**, so sídlom Kamenárska 18, 821 04 Bratislava, IČO: 35 698 845, zastúpeného JUDr. Rudolfom Mičietom, advokátom so sídlom Medzilaborecká 21, 821 01 Bratislava, proti žalovanému: **B. S.**, bytom v B., zastúpenému JUDr. Ing. B. Pechom, advokátom so sídlom Piaristická 2, 949 01 Nitra, o zaplatenie **364,95 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 52 C 86/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2013 sp. zn. 3 Co 195/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy dovolacieho konania 41,24 € do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 7. novembra 2012 č. k. 52 C 86/2012-99 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 364,95 € spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 103,07 € od 16. júna 2011 do zaplatenia a s 8,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 261,88 € od 16. júna 2012 do zaplatenia, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia 208,79 € a iných trov konania 21,50 € k rukám právneho zástupcu žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania má za preukázané, že žalovaný je vlastníkom nebytového priestoru v bytovom dome v správe žalobcu, čím je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v tomto konaní. Nakoľko žalovaný mesačné zálohové platby do fondu prevádzky, údržby a opráv, zálohové platby za služby spojené s užívaním priestoru a mesačné poplatky správcovi za výkon správy riadne a včas neplatil, jeho nedoplatok v zmysle vyúčtovaní predstavuje za rok 2010 sumu vo výške 103,07 € a za rok 2011 sumu 261,88 €. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalovaný v konaní úhradu zálohových platieb ničím

nepreukázal, a teda mal za preukázané, že záväzok žalovaného voči žalobcovi predstavuje spolu sumu 364,95 €, ktorú je žalovaný povinný žalobcovi uhradiť. Nakoľko žalovaný žalobcovi dlžnú sumu do dnešného dňa neuhradil, dostal sa uplynutím 15. dňa mesiaca nasledujúceho po vyúčtovaní (máj) s plnením peňažného dlhu do omeškania.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 25. apríla 2013 sp. zn. 3 Co 195/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 41,24 € k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní. V odôvodnení uviedol, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa bolo preukázané, že kúpnu zmluvou došlo k prevodu vlastníctva k nehnuteľnosti, pričom podľa čl. III bodu 2 tejto zmluvy kupujúci najneskôr do 30 dní od účinnosti tejto zmluvy pristúpi k uzatvoreniu zmluvy o výkone správy so správcovskou organizáciou. Konštatoval, že je nesporné, že kúpnu zmluvou mali účastníci vôľu previesť nehnuteľnosť z predávajúceho na kupujúceho. Bez vyhlásenia nadobúdateľa bytu alebo nebyt. priestoru v dome o pristúpení k zmluve o spoločenstve vlastníkov alebo k zmluve o výkone správy by bola zmluva o prevode nehnuteľností neplatná. Preto podľa odvolacieho súdu formulácia v zmluve v čl. III bod 2 zmluvy, aj keď nie je v znení ako vyžaduje zákon (pristúpi k uzatvoreniu zmluvy – hoci malo byť pristúpi k zmluve), je preto potrebné vykladať tak, že žalovaný k tejto zmluve o výkone správy pristúpil. V danom prípade došlo podľa odvolacieho súdu k uzatvoreniu novej zmluvy o výkone správy so žalobcom a vzhľadom na túto skutočnosť je podľa neho odvolacia námietka ohľadom uzatvorenia zmluvy o výkone správy právne irelevantná. Ďalej konštatoval, že je nesporné, že zmluva o výkone správy so žalobcom je záväzná aj pre žalovaného. Na záver uviedol, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci a jeho právny záver je zákonu zodpovedajúci. V odvolaní sa neargumentuje skutočnosťami, ktoré mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia, ani takými, o ktorých by súd prvého stupňa pri rozhodovaní o veci nebol mal vedomosť, alebo ktoré by nebol uvážil. Konštatoval, že z konania pred súdom prvého stupňa i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

Žalovaný napadol rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu, že ho považuje za nesprávny, pretože trpí vadou podľa § 237 O.s.p. pre zmätočnosť rozhodnutia, čím sa mu mala v zmysle

§ 237 písm. f/ O.s.p. postupom súdu odňať možnosť konať pred súdom. Podľa žalovaného odvolací súd nedostatočne preskúmal veci, ktoré boli predmetom odvolacieho konania, a to nárok žalobcu na zaplatenie 364,95 € spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 103,07 € od 16. júna 2011 do zaplatenia a s 8,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 261,88 € od 16. júna 2012 do zaplatenia a trovy konania, ktorý nárok špecifikoval vo svojom podaní z 29. septembra 2012. Uviedol, že vyúčtovanie predložené žalobcom za rok 2011 nie je identické s vyúčtovaním predloženým súdu žalobcom z 29. septembra 2012. Na základe vyúčtovania nákladov spojených s užívaním nebytového priestoru za obdobie 1-12/2011 bola 4.7.2012 odoslaná reklamácia vyúčtovania. Toto je podľa žalovaného evidentný dôkaz, že žalobca súd zavádza a úmyselne predložil súdu iné vyúčtovanie ako bolo predložené žalovanému.

K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca a uviedol, že dovolanie nie je prípustné a súd prvého stupňa a následne i odvolací súd dostatočne správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil. Žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania v sume 41,24 € (26,56 € + 7,81 € + 20 % DPH) za písomné vyjadrenie k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte právny názor nevyslovil. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval

vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných vád v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Žalovaný existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaný v dovolaní namieta, že rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou podľa § 237 O.s.p. pre zmätočnosť rozhodnutia, čím mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je ale procesnou vadou (vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou obsahujúcou (až) intenzitu, ktorú považuje za relevantnú z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť

dovolania (viď § 237 ods. 1 O.s.p.); vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Niektorým vadám inej procesnej povahy majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod (viď ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý možno uplatniť v dovolaní, ale len pokiaľ je procesne prípustné.

Pokiaľ žalovaný namieta, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. – nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá. I keby tvrdenia žalovaného boli opodstatnené, (najvyšší súd) súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie

z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza k tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade. Takáto vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (porovnaj napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: najvyšší súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná žalovaným tvrdená procesná vada uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd priznal žalobcovi trovy dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby, a to písomné vyjadrenie k dovolaniu žalovaného v sume 41,24 € (26,56 € + režijný paušál = 7,81 € + 20 % DPH).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. februára 2016

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová